

El pensador català va ser guardonat amb el 57è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes

Pere Lluís Font: “No he trobat cap raó prou poderosa per deixar de pensar que el cristianisme és casa meva”

Xavier Pete | 14 de juny de 2025

Pere Lluís Font. | 'Flama'

En aquestes dues dècades com a professor universitari jubilat, Pere Lluís Font (Pujalt, Pallars Sobirà, 1934) no ha deixat de tenir l'agenda plena d'activitats, ha escrit una desena de llibres i ha pogut viure, al costat de la seva dona, un procés de “reagrupament familiar” traslladant la seva primera residència de Bellaterra a Sabadell, “on soc més a prop del meu fill i dels meus nets”, admet.

Per bé que, superats els noranta anys, Font tingui “més amics al cel que a la Terra”, des del passat dilluns 2 de juny ha notat com **rebre** el 57è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes ha provocat “més reaccions” tant al carrer com a l'escala de l'edifici on viu des de fa quatre anys. I on aquest filòsof i teòleg ha continuat combinant les seves tres passions: com indica, la fe cristiana, la filosofia i Catalunya.

Tots aquests llibres que hi ha en aquesta prestatgeria també formen part de la donació de la seva biblioteca i el seu arxiu personal a l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida?

Sí. Tots aquests llibres que veu aniran cap a Lleida quan el donant, és a dir, jo, ja no hi sigui, juntament amb els que ja s'han traslladat cap allà des de Bellaterra, a Cerdanyola del Vallès, on tenia casa meva i la meva biblioteca personal, que va arribar a contenir uns 12.000 llibres. Aquí en tinc una part. Com que no tinc ningú a la meva família amb prou interès per la filosofia, i després de meditar què fer amb tants llibres, vaig tenir aquesta idea de donar-los a l'IREL. Va ser molt ben rebuda per part seva.

Per què ha decidit que vagin cap a Lleida?

Perquè hi tinc molta relació des de fa molts anys, perquè estava en deute amb la Universitat de Lleida en distingir-me [el 2005] com a doctor honoris causa, perquè hi he anat mil vegades a impartir conferències, perquè tinc amics a l'Institut d'Estudis Ilerdencs, i perquè tinc bona amistat amb la directora de l'IREL, Antonieta Mateus. Crec que aquests han sigut els aspectes que més pes han tingut en la decisió.

El Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, subjectat per Font. | Foto: 'Flama'

Quins llibres tenia quan era petit a casa dels seus pares?

Hi havia mitja dotzena de llibres. A part d'una 'Guia del cristià' i d'un missalet, algun llibre sobre electricitat, sobre agricultura o sobre medicina casolana... I no hi havia res més. No eren uns llibres que tinguessin a veure amb el que a mi m'ha interessat a la vida.

Més tard, estudiant al Seminari Conciliar de la Seu d'Urgell, l'aleshores bisbe Ramon Iglésias Navarri el va enviar a Roma per “per desintoxicar-se”?

Tenia la idea de ser capellà. Però va aterrar al Seminari Mn. Joan Quer, un director espiritual amb idees innovadores, que va topiar amb els superiors i finalment amb el bisbe. Jo m'hi havia apuntat amb entusiasme, però efectivament, per desintoxicar-me, el bisbe Iglésias em va enviar a la Universitat Gregoriana de Roma amb una beca Cottet. Ara bé, l'estiu següent, vaig parlar novament amb el bisbe per dir-li que no em veia amb cor de continuar els estudis de capellà segons la línia que ell m'assenyalava i que entenia que es pot ser bon cristià sense ser necessàriament prevere.

Però la relació amb el bisbe, de família pagesa com vostè, no es va acabar aquí, oi?

No, perquè vam continuar mantenint una relació humanament acceptable i ens vam cartejar molt. Tinc una carpeta que conté totes les cartes que ens vam estar enviant. De fet, la darrera carta que ell va escriure abans de morir a l'hospital de la Seu d'Urgell, el 31 de març de 1972, me la va enviar a mi. Una dècada abans que això passés, el bisbe escrivia una carta de recomanació perquè pogués accedir a la llicenciatura de teologia, com a laic, a l'Institut Catòlic de Tolosa, després de formar-me en filosofia a la universitat pública francesa.

Pere Lluís Font, en un instant de l'entrevista. | Foto: 'Flama'

Al seminari de la Seu d'Urgell ja llegia poemes de sant Joan de la Creu?

Sí, sí. Ha sigut un amic que m'ha acompanyat tota la vida. Me'ls vaig aprendre de memòria i des d'aleshores els tinc al cap. Després de molts anys, he publicat una **traducció** de tres poemes místics respectant no solament la lletra, sinó també la música. Volia fer un exercici similar al que va fer Josep Maria de Sagarra amb la *Divina Comèdia*, de Dante, però algunes estrofes se'm resistien i van dormir una trentena d'anys al calaix, fins que un dia en vaig rescatar aquella provatura, hi vaig fer un altre tomb de rosca i, amb l'ajuda inestimable de l'editor, ara es poden llegir.

Ha examinat les raons per ser un bon cristià durant aquests 91 anys?

Pel dret pel revés. I no he trobat cap raó prou poderosa per deixar de ser-ho. Per tant, penso que el cristianisme és casa meva.

Forma part de la generació que va veure tot el procés de gestació i d'irradiació del Concili Vaticà II, i que ara observa un pas eclesialísticament rellevant com és el Sínode sobre la sinodalitat.

Sí, dos processos que són magnituds diferents. La sinodalitat és tan interessant com es vulgui, però no és comparable amb el que representa per al cristianisme un concili ecumènic com ho va ser aquell, celebrat després d'un altre que havia estat molt conservador i negativista davant del pensament i la cultura de la modernitat. També soc de la generació que va conèixer Joan XXIII, el sant de la meva devoció entre els pontífexs i un papa que va arriscar-se a fer un concili com aquell quan l'Església estava a punt d'entrar en situació de col·lapse, i recentment un papa Francesc amb un estil més innovador i que marcava un punt d'inflexió.

I del papa Lleó XIV, què en pensa?

Pot ser un bon papa. És ianqui, però també peruà i, per tant, ha estat en contacte amb la realitat crua. A més, en conèixer bé la cúria, després d'un càrrec tan important com el que tenia abans de ser papa, no corria el perill que aquesta el neutralitzés des que va ser escollit. És prudent, i no sembla que tingui pressa per moure fitxes; tenim raons per confiar que serà el papa que necessita el catolicisme en aquest moment.

Un dels seus reptes serà plantar cara als discursos de la por, no ho creu?

La por porta a buscar seguretat. I la manera més senzilla de fer-ho és apuntar-se a doctrines tradicionals. Això coincideix amb aquest senyor tan poderós [Donald Trump] que ho ha trasbalsat tot des del país més poderós del món, un pobre home molt ric i amb mentalitat de monarca absolut. Davant d'aquest escenari, fins i tot des de Catalunya es percep també aquesta aproximació cap a la tradició per part d'unes generacions, fins i tot de seminaristes, que no són les del Concili Vaticà II, i que no en poden tenir un coneixement adequat perquè no han patit tot allò que es va patir abans que l'Església decidís impulsar-lo.

Pere Lluís Font, a la seva residència de Sabadell, aquest passat divendres. | Foto: 'Flama'

Parlant de discursos, vostè ha dit que el papa Benet XVI potser errava en fer conferències a més d'encícliques i altres documents propis de qui té autoritat per fer-los.

Això li va ocasionar problemes evitables, perquè forma part de la regla del joc que una conferència pugui ser discutida, mentre que un catòlic s'ho ha de pensar dues vegades abans de dissentir d'una encíclica, ja que, tot que no sigui infallible, sí que és un acte docent de qui té autoritat per fer-lo

La filosofia de la religió pressuposa no tenir pressa per adocrinar?

Sí, la filosofia de la religió no és el lloc per defensar o atacar la religió, sinó per entendre-la. Aquesta idea ara em costa de trobar-la a la universitat, on massa professors tenen encara masa pressa per adocrinar. Ara bé, si no hi ha prou capacitat de distanciament per mirar d'entendre un fet cultural tan universal i de tal magnitud, potser val més oblidar-se de la filosofia de la religió.

Cercar...

Totes les categories

Església catalana

Església al món

Vaticà

Drets humans

Cultura

Ecumenisme

Espiritualitat

Categories

Portada

Església catalana

Església al món

Vaticà

Drets humans

Cultura

Ecumenisme

Espiritualitat

Últimes publicacions

Vicenç Lozano: “Lleó XIV pretén fer un canvi molt important en el govern de l'Església”

Les coordenades de Lleó XIV per als seminaristes: “Evitar la superficialitat” i “cor profètic”

Nova edició de la ‘Nit de les esglésies’, una ocasió per redescobrir els temples a la llum de les espelmes

Es presenta el documental ‘Lleó del Perú’, que repassa la trajectòria de Robert Prevost en aquest país

Ramon Rossell, rector de Canillo: “Déu m'ha regalat el privilegi de ser en una de les parròquies més altes d'Europa”

Flama al teu email

L'actualitat social i religiosa al teu correu

Subscriu-te al nostre butlletí

Escriu el teu correu electrònic*

Subscriu-te

